

THI VŨ

Thư Tình Cho Giáng Châu

Paris, 13-10-01

Trong Truyền ký tân phả của Đoàn Thị Điểm có truyện Bích Câu Kỳ ngộ, bắt đầu bằng những câu : « Phường Bích Câu ở phía tây nam thành Thăng Long có cái gò Kim Quy, non sông bao bọc, cây cỏ xanh tươi, đã lâu không có người ở... » để làm bối cảnh tả cuộc gặp gỡ giữa Tiên, trần, giữa Giáng Kiều và Tú Uyên. Tình duyên đẹp. Thương yêu nồng. Thời gian đứng. Không gian gần.

Ta nay không phải là Tú Uyên.

Nhưng em thực là Giáng Kiều.

Lòng quý như ngọc châu. Nên từ nay sẽ gọi em là Giáng Châu. Châu rơi từ Thiên thai vào lòng Trần thế. Châu đi du lãng với tháng năm, nhưng Châu vẫn trở về nguồn cội của tình không thay đổi. Về lại nơi đầu non có ta còn đợi. Về lại trên hương sông đầy dáng dập tuối thơ. Ta chào và hôn lòng tay em.

Giáng Châu ơi,

Mới được thư em đó. Thư viết từ tháng Năm, và thư viết từ tháng Mười của năm đầu tiên yêu dấu. Mới đó mà năm tháng trôi qua, năm tháng đợi chờ. Mùa hè xuôi đi dằng dặc. Bây giờ trời đã vào thu đượm thơm nồng lối cỏ.

Đọc thơ Châu suốt mấy lần buổi chiều. Mãi tới khi đêm về, anh chạy xe thong thả dọc dòng sông ngày trước. Không chạy nhanh. Vì Châu đã ở giữa lòng. Châu đã ở trên đôi mi. Trên môi.

Trên tóc. Trong tiếng khóc hay nụ cười. Con sông đêm thật đẹp. Hàng bạch dương ru hát. Gió ngậm những lời thật mát. Đêm đi vào tận đáy hồn soi mảnh trăng xưa ngào ngạt. Dĩ vãng buồn đau đã thực chết. Chỉ còn lại đây ngày mới hiển sinh từng phút. Chỉ còn lại đây tay Châu bên vầng má. Chỉ còn lại đây môi Châu trên rừng hoang.

Mộng và thực đã đuổi nhau trên giấy, nắm giữ bằng mẫu tự, dài tới trùng dương, nhưng nối gần khoảng cách chia cô quạnh.

Ôi Châu

Em có phải là em xưa
 đỉnh núi chiều mây
 sông xưa ngày tháng
 hai mươi năm chảy xuống biển buồn
 nguồn xa
 muối nặng
 lệ đổ mưa thơ
 đá gạch hồn chôn
 hai mươi năm sông chảy một mình
 trên những bình minh rõ máu
 mặt trời thiêu tim
 hai mươi năm chờ đợi cơn mưa
 cho rừng lá đổi mùa
 Châu ơi ?

Châu biết khát khao một cơn mưa tức cuộc đời Châu đời thay rồi đó. Bởi vì nước là Mẹ của cuộc đời. Ở thế kỷ này, cũng như ở muôn thế kỷ trước và sau đây, con người đang bị mắc cạn. Họ đang khô kéo. Và chính sự khô héo mới là sa mạc. Chỉ có những kẻ yêu nhau mới đứng dưới cơn Mưa, rừng Nước, mới chan hoà trong Rười Rượi, mới đầy ắp thi ca. Và bằng những chiếc hôn trao, cuộc đời lại sáng thế.

Chưa một lần nói ra, nhưng mối tình vẫn chung thủy. Ôi chúng ta rõ thực đã dại khờ. Nhưng chúng ta quả thực là xứng đáng. Trong đời tưởng chưa có chuyện cao sang hơn. Bao là đổi thay, bao là vùi dập, bao là cách trở... thế mà Châu vẫn có thể bằng yên thốt một tiếng hồn nhiên, thốt một lời rất mới, rất nguyên trinh, khiến anh nghe rúng động khắp tâm thần. Và như thế cuộc đời lại bắt đầu. Trên nghìn trùng. Trong hò hẹn. Ngắn

ngủ hay dài lâu. Không còn chi chia cách. Chẳng còn chi ưu tư. Và nếu như Châu cứ bước tới vậy hoài, hẳn có ngày chúng ta sẽ gặp nhau trên cao vút của cuộc đời.

Hôm nào rồi, Châu nhớ thăm anh Tấn hộ anh. Hiểu và sống với thiên tài rất khó. Vì kẻ tầm thường chỉ thấy chuyện trước mắt, chỉ thấy miếng ăn và danh vọng, họ không biết nhìn núi dù đứng trước núi, họ không nhận ra lá dù ngồi dưới cây, họ không bao giờ hiểu được mây và chim. Phải có tâm đại trượng phu mới sống và hiểu thiên tài được. Châu là kẻ đại trượng phu. Vậy thì Châu sẽ thay anh mà sống với những đấng trượng phu trong đời.

Mỗi tuần nhớ viết một bức thư, kể những gì chạy qua ý nghĩ, và tràn đầy trên đời sống Châu. Giữ gìn sức khoẻ. Làm thơ. Và nhớ đẹp hoài. Tất cả đó, Châu có nhớ và làm cho trọn vẹn không ? Sẽ thương vô cùng nếu Châu nghe lời.

Bốn giờ sáng rồi. Nếu có Châu đây, hẳn Châu sẽ bảo anh đi ngủ.

Hôn lên vùng trán ^{phần} ~~phía~~ trong và hôn lên môi tơ của Châu.

Paris, 15-10-01.

Vi sao chúng ta không xây nhà bên con suối ấu thơ ? Châu có biết không ? Câu hỏi theo anh hằng chục năm trường. Ray rức sợi tóc dài. Bồi hồi niềm sống. Chuyện vốn giản dị như một cái vói tay. Nhưng chúng ta cùng để cho năm cát qua kẽ tay tuôn chảy.

Ngày xưa, đã có lần Châu thêu chiếc khăn gửi lên núi cao. Sao lúc đó em không thắt múi để gói trọn linh hồn anh ? Tựa cô bé thần thoại đã gói cất mặt trời trong một chiếc khăn tay. Chao ơi ác quá, từ đó anh bay như hạt bụi giữa vô cùng vũ trụ, giữa gió ồn thế giới, giữa chuyển động của huyền tâm.

Và trên băng ghe đường Nguyễn Hoàng thuở đó, Châu đã nhìn ra nét mặt buồn chiều chúa nhật mà bản khoản thư hỏi. Thế mà Châu đã không tiên liệu nét mặt đó sau này sẽ cô đơn, sẽ buồn thăm tới rách núi, tới lòng lộn sông và quần quai đồng bằng.

Bây giờ chúng ta chỉ còn lại một chút gia tài nghèo, những chiếc hoa bất tử lẳng hương, những tiềm thức bồn chồn kỷ niệm, những bày cá đã thay sông. Bây giờ chúng ta chỉ còn lại nhớ nhung khôn dứt, chỉ còn lại mảnh hình hài mộng mị, chỉ còn lại

tuổi đời trôi nhanh, chỉ còn lại con đường không quán trọ, chỉ còn lại tên em khắc trên thân cây nức nở tâm hồn...

Nhưng có phải vì vậy mà bây giờ sẽ hóa ra mai sau chờ đợi, mai sau sống dậy, mai sau của những vết chân hôn trên đường đá, mai sau của hậu thức đầy đà ?

Một lần nào đó trong đời, Châu đã nghe lời bâng quơ của kẻ khác đề lia mối thương yêu. Bị kịch bắt đầu. Và bị kịch đã thành thảm kịch suốt bao năm. Ôi chiếc dao đâm rách mảnh đời. Chiếc dao đâm rách mặt trời. Nắng ứa xuống những mùa hè dài lệ khô. Gió rít trên động đèo hàng nghìn mùa. Và tim vỡ thành hố thẳm. Chân kéo theo con đường lê thê.

Đó là những chấm đen trên bình minh quá khứ.

Nhưng mặt Châu vẫn rạng ngời hào quang. Mặt Châu vẫn hiện về trên mỗi bàn tay giây phút. Và anh đã đưa Châu đi cùng khắp thế giới. Trong mộ sâu thẳm kín của những giờ khắc khoải. Trên đỉnh núi vi vu của những ngày hót xanh.

Sao Châu không còn đạp xe trên dòng sông trong xanh ? Sao Châu không còn phất tà lụa gió trên đường nguyệt bạch ? Sao Châu không còn kê chân lên lè tim non ? Sao Châu không còn, không còn trên đồi tóc hoang vu ; không còn, không còn trong hồ mắt nửa khuya ma quái ?

Như thế nghĩa là Châu vẫn còn trong lịch sử của linh hồn, trong quê hương của tình ái.

Mùi nước hoa của Châu ngày nào còn thơm lừng nước các biển, gió các trời, đất các màu da. Châu đã thay mùi nước hoa chưa ? Châu còn nhớ mùi nước hoa ép lá sim thơm lừng năm năm không ? Thơm cho đến ngày anh vò nát vắt vào chõng thư lửa đốt trước giờ anh lên đường, trong chuyến đi ngày đó. Mùi nước hoa quý quái đã chập chờn trong cơn ngủ và thức ngày. Có lần anh xuyt « mê » một người con gái tóc vàng ngồi cùng ghế đại học, chỉ vì cô chọn cùng mùi nước hoa thẳm kín. Một mùi nước hoa không thể nào mua được, và không bao giờ tìm ra hiệu. Thế mà cô bé tóc vàng ác độc kia vẫn ỏng eo không nói, hành hạ anh với mùi hương thoang thoảng tưởng bắt được rồi nhưng vẫn sây sây như hơi gió trên ngọn cau.

Tình yêu đưa ta lên ghềnh thác. Tình yêu đưa ta đi lang thang, nhưng tình yêu sẽ đưa ta về lại, phải không ?

Châu có nghe những tiếng rú đêm dài ? Những tiếng chân rách nát đường chiều ? Những cầu khuya vỡ sóng ? Đã có nhiều

chiều ba mươi tết, anh ngồi trong sương trên những con tàu hải ngoại nhìn mây đi từ hoàng hôn về thôn khuya tinh tú. Rồi những mùa xuân không hoa. Mùa hè không nắng. Mùa thu không hương tóc. Mùa đông rụng bao hy vọng cuối cùng.

Ôi Châu, Châu ! Người mẹ đã sinh ra tình yêu này, nhưng đã để cho nó lang thang chín góc trời cô độc. Ôi Châu, người em không biết vá may, khiến anh rét mướt trên đường tuyết. Ôi Châu, người bạn dang trí bỏ bạn mình trong túng bắn, cơ hàn... Ôi Châu, người vợ trong thiên đường những giấc mơ. Ôi Châu, lửa giữa lòng diệm sơn, nước trên triền thơ nguyên tịnh.

Gọi Châu vì nhớ.

Trách Châu vì yêu.

Chữ nghĩa này, kia, chỉ cốt mở những múi êm đềm của môi tơ rất mật. Châu hãy kể môi cho hơi thở thêm hương. Ong bướm ngủ rồi. Chỉ còn lại chúng ta. Khu rừng mới mọc. Lá tùng thơm non. Anh sẽ rửa chân em bên suối nước. Lau má em bằng hương. Rồi gọi lớn tên em làm áo bọc cho rừng. Châu ơi.

Sông Marne, 5-11-01

Người học trò ngoan nhất trong đời Châu phải là anh. Bởi không ai học chăm và thuộc bài hơn. Nhận được thư em, không mấy chốc đã thuộc lòng. Có nhiều câu Châu viết theo anh hằng chục năm.

Đọc thư Châu bàng hoàng suốt buổi. Như một kẻ đi lâu, mới trở về gian nhà cũ trong rừng su. Nơi kho tàng ngày tháng. Kho tàng của tuổi thơ, mộng寐. Kho tàng quá khứ, mà cũng là hiện tại, và cũng là tương lai.

Đọc thư Châu có nỗi sắt se tràn trề, như người viết. Một chút cảm hận và rất nhiều đau đớn. Dường như tâm tư đứt thành chín khúc. Lòng tê ran, băng giá, và trên đó những giọt máu lạnh lũng roi xuống thành từng mũi kim đâm. Anh xin đầu hàng cuộc đời, đầu hàng em, đầu hàng bàn tay em, tóc em, mắt em, bàn chân em, nụ cười em... bởi anh đã dại và ngu. Vì tuổi thơ thẹn thò ? Vì định kiến bàng quơ ? Vì nhút nhát nên thi gian đã đến chậm hay đã vút qua nhanh ? Anh xin thua cuộc, mà kỳ thực đã chịu thua thiệt, thiệt thòi trọn kiếp. Có héo hon này làm chứng, có vết ung thư tình ái còn đây, có trái tim chỉ còn đập cho máu, nhưng

đã muôn đời nhíp theo hơi thở em. Cả hai đứa mình đều thua cuộc. Ít nhất là ở màn đầu.

Đó là anh đã nói theo ngôn ngữ đời, ngôn ngữ của sông bạc. Chúng ta đã lỡ đánh trong những sông bạc khác nhau, và chúng ta bị sạch vốn. Điều thua thiệt nhất, canh bạc to lớn nhất mà chúng ta đã làm lỡ là sự *đánh lộn sông* : biến cuộc sống hào hoa vương giả của mình thành lịch sử của những trận khóc, cười, đen, đỏ. Làm tương vốn liếng thua thiệt kia mới đích thực là mình, linh hồn mình, dung nghi tráng liệt của mình. Cái làm lẩn thật to bằng núi Thái.

Hiểu ra được sự đánh lộn sông, sự làm lẩn này, và chịu sống theo điều mình đã trực ngộ, cuộc đời chúng ta tức khắc sẽ đổi thay. Chúng ta sẽ ra khỏi sông bạc. Chúng ta sẽ đời khỏi trường đua. Chúng ta sẽ tìm gặp lại chính ta im lặng, hồn nhiên. Châu phải nhớ là, chúng ta không thể thắng trận khi cùng sử dụng một thứ khí giới như kẻ thù. Sử dụng như địch nhân tức chúng ta chỉ làm cuộc đọ sức. Làm gì có sự đọ sức giữa hoa quỳnh và hoa tường vi trong lịch sử của tình yêu ? Đời không phải là một cuộc đấu tranh. Cuộc sống là hiện thể tận cùng của những sự có mặt. Đấu tranh là chuyện của miếng ăn, của miếng đỉnh chung.

Thuở nhỏ ta sống bằng tình yêu và lý tưởng.

Lý tưởng thì muốn chuyển núi dời sông, nên lao vào thực hiện. Song đối với tình yêu, thì lạ thay, càng yêu dữ dội bao nhiêu càng mất ý niệm thời gian. Và càng không thấy có thời gian, thì càng không lo liệu. Thế nên mới « *mất* » Châu.

Lý tưởng chính là ý niệm của thời gian. Tình yêu là không gian của cuộc sống. Cả hai, nghĩ cho cùng, chỉ là một ý niệm của dịch lý, của chuyển động. Bất hạnh cho chúng ta, vì tâm thức mù nên mang tâm phân biệt, do đó trao sinh mệnh mình cho nước lũ cuốn chìm vào ảo ảnh.

Bỏ ngôn ngữ đời, ngôn ngữ sông bạc, thì kỳ thực chúng ta chẳng thua cuộc gì cả. Em còn đó và anh còn đây. Em còn đài các ngó thương, và anh còn kiên nhẫn đứng chờ. Đó, đây, sẽ có ngày giao hội. Ngày đó phải là *chừ*. Chừ của vĩnh cửu, của sự vượt vi (transcender) mọi ý niệm.

Cái thua thiệt của anh bây giờ là chưa được cúi hôn chân em. Cái thua thiệt là chưa được nắm trọn tay em, như áp tròn

một quả trứng. Cái thua thiệt là môi em xa như một giấc mơ, tóc em còn là rừng mây đen, mắt em còn là cửa sổ chưa động phòng...

Nhưng có bao giờ ta cúi hôn tim ta? Có bao giờ ta ghi nắm thân ta? Có bao giờ ta tình tự với máu ta? luyến ái với môi ta?... Em đã ở hẳn trong anh, trong từng hơi thở, lời nói, ý thơ. Đó là lý do cho anh sống. Đó là lý do khiến anh vẫn nguyên vẹn trinh nguyên đứng chờ suốt đêm dài dưới cửa sổ.

Phải, anh không là Tú Uyên. Vì nhiều lẽ:

— người anh đẹp hơn Tú Uyên. Đẹp là Sống;

— đêm của anh dài và đen hơn đêm của Tú Uyên, Tú Uyên chỉ sống với ngày;

— thơ anh hay hơn thơ Tú Uyên, vì thơ Tú Uyên do người để ra Tú Uyên làm giúp;

— tình anh mặn nồng hơn tình Tú Uyên, vì Tú Uyên chỉ biết tương tư « trong sạch » của các thư sinh. Giáng Kiều mà không hiện, thì ảnh sẽ quỳên sinh. Quỳên sinh bằng nhiều cách: uống rượu, ngâm thơ, hay dúi mài kính sử để đi làm phò mã;

— thời gian anh yêu em đằng đằng hơn sự đợi chờ của Tú Uyên, kể từ bữa Ngọc Hồ cho tới khi tranh hiện.

Tú Uyên còn có thần Long Đỗ ở đền Bạch Mã giúp tay, còn có cốt tiên kia quyết theo, vì đã được định mệnh chỉ thị, còn có một căn phòng riêng để chờ đợi. Mà chờ đợi gì? khi cốt tiên đã thoảng thấp trong liêu?

Còn anh, còn anh, hỏi Châu? Châu không thấy những giọt lệ đã thành sao? những mạch máu đã hóa băng? những ngày dài trong đói khổ? những khuya gọi không lời đáp? Và đứng giữa cuộc đời như thân phận một ngã tư. Và đứng giữa loài người, như Zapata, như Từ Hải... Hồn đã theo Kiều, mà thân nát đạn, tên.

Xin Châu thương cho.

Xin Châu đón về.

Xin Châu ôm lấy.

Ta không phải là Tú Uyên. Chính là ý đó. Không phải chàng Tú Uyên *nọ*. Nhưng chính thực là Tú Uyên *này*. Không phải là Tú Uyên *đó*, để cho Tú Uyên *đấy* sống mãi trên quốc lộ em.

Nhưng em chính thực là Giáng Kiều. Trọn vẹn tiên. Và trọn vẹn người. Trọn vẹn hương. Và trọn vẹn mặt trời. Nghĩ tới em,

chỉ muốn ôm siết cho tới khi em tan rã, cho tới khi không còn hai cơ thể, cho tới khi nhẹ trong như chiếc lá mà ở đó mặt trời của sự sống giao nhau ra màu nồn lục huyền.

Tim lại được anh bây giờ em bỗng sợ muộn màng. Chậm hay mau còn tùy thuộc sự lên đường của chúng ta. Xưa Giáng Kiều thường nói với Tú Uyên rằng Oanh Oanh vốn vội vàng khiến không đến được cuộc vui hồng hạnh, và Kim Anh cũng vì vội vã mà phải di hận thanh mai. Thế thì có trễ gì đâu buổi Châu về phố cũ hôm nay.

Sức mạnh của tâm tư chuyển động đất trời. Tình thật nồng, ắt không gian khẩn khít. Yêu vỡ tim, tức thời gian đứng im. Chỉ ngại em không dung và thi thiết như Giáng Kiều đó thôi. Chỉ ngại em không bền lòng. Chỉ ngại em không đủ đắm say đến phá thể. Chứ mỗi ý trao nhau vốn đã dựng xây biết bao đền đài, vọng lâu, quốc độ, phượng trì... giữa vũ trụ mông lung. Dựng xây tại những nơi mà trong giây khắc, không và thời gian bỗng im bật, tâm ta gác bỏ, vô trú cho thể cơ, nhưng trú ẩn cho huyền tình.

Nói vậy không có nghĩa là mãi hoài chúng ta sẽ sống với nhớ nhung vắng vặc. Nói vậy nghĩa là không có huyền tình, thì không nơi trú ẩn ; còn nơi trú ẩn thì mới có vô trú ; có vô trú thì cơ thể mới lang thang ; có lang thang thì mới có cơ tìm gặp ; có tìm gặp thì mới có tình yêu ; có tình yêu thì cuộc đời mới hiện sống ; có hiện sống thì mới có bi kịch, có biệt ly ; nhưng có biệt ly, thì mới có sự trở về mái nhà xưa. Trở về mái nhà xưa. Mái nhà xưa xây cất tự uyên sơ tuổi dại. Em hãy chờ đó. Nếu mái nhà xưa đã xây. Nếu mái nhà xưa đang còn. Và em hãy làm cơm. Để nuôi sống tình yêu anh, cũng chính là tình yêu : Tình Yêu.

Anh sẽ viết cho em những bức thư dài bằng cuốn sách tình đẹp nhất thế gian. Em có để cho anh viết không ? Em có là suối nguồn của hứng cảm ? Em có là thiên thần đứng đầu giường khi anh ngủ ? đứng trên lời khi anh ca ? đứng trên lưới khi anh diễn thuyết ? đứng trên bút khi anh ghi ? đứng trên màu khi anh chấm mực ?

Hãy nói : không !

Hãy nói : có !

Tùy em.

Em đã nói « không » hằng chục năm rồi. Khiến anh phải mất quê hương đi du mục. Kiến anh đã phải ngồi co ro trong

những thôn tuyết đầu nguồn sông Danube. Khiến anh đã phải đi chăn bò trên cánh đồng Normandie, đi hái nho trên những đồi vôi sông Marne. Khiến anh đã phải chết sầu trên vùng Bắc Âu, trên mái lầu tầng tám rét đông của thành phố Paris. Khiến anh đã phá tan sự nghiệp. Để làm gì? Để ngồi viết hàng trăm bức thư, hay hàng nghìn? cho những người con gái không quen hay đã quen. Những người con gái đã gặp một lần, hay nhiều lần. Những người con gái chưa ở lại đêm, hay đã ở lại nhiều đêm. Chỉ vì họ mang ít nhiều sợi tóc em, ít nhiều nụ cười em, ít nhiều môi em, ít nhiều tay em, ít nhiều chân em, ít nhiều nốt ruồi em... Song không có người nào là Em cả :

Trông một người giông giống
Đến gần chẳng phải em

Cứ thế, có hàng trăm bức thư, hàng nghìn bức thư, hàng tỷ sự xao động đã được gửi đi, hiến dâng, say đắm. Hỡi ơi, những bức thư hay nhất, những niềm tình trong sạch nhất, những niềm đạo cao sang nhất, không có kinh tôn giáo nào sánh bằng, vì chúng *thực* và chúng *sống*, chúng không giả dối, chúng trần trụi như vũ trụ, và chúng đã trao dâng mà không có nơi chốn cầm ghi! Những thứ đó đã được gửi đi, trao cho, tặng về lắm thứ tên, nhiều địa chỉ — em cũng đã đổi thay bao nhiêu lần địa chỉ rồi phải không — nhưng kỳ thực thì thực chỉ có *một* tên, *một* địa chỉ, *một* mối tình: Em, Châu nơi Rừng Hồ yên thủy. Châu của anh. Châu của em.

Em thấy không, có hàng triệu bài thơ mà Giáng Kiều chưa đọc. Có trái yêu này mà Giáng Kiều chưa ăn. Có nhụy hoa này mà em chưa hút mật. Thế mới biết em đã không chịu theo anh. Ảnh em, anh thương ôm trước ngực, áo len em cho mặc đã sờn và lẫn mất vào da, thế mà em vẫn chưa xé ảnh bước ra. Đã mấy nghìn ngày Tú Uyên không mâm cơm. Ôi, Giáng Kiều, phải nói gì cho hả tủi những mùa thu câm nín, tuyết vọng, không lòng tin?

Thiệt đã không ngờ em yêu anh.

Thiệt chỉ biết một điều: anh yêu Châu. Thế nên đã nghi ngờ tất cả, để giữ lấy niềm tin này, niềm yêu sau trước một đời.

Châu ơi, em có thực là Giáng Kiều, để cho anh chẻ vỡ sự cô độc hôm nay thành lân hư của tình ái! Em có thực là Giáng Kiều cho thơ anh có Chúa! Em có thực là Giáng Kiều, vĩnh

viễn trên Đất và giữa Quần Tiên, để anh sai mặt trời dọn lễ Cưới, gọi mặt trăng đánh xe đưa em về?

Châu ơi, em có thật là em của anh không? Em hãy trả lời đi cho anh thác sinh vào hồn em thành một tiếng ca những giờ em đơn chiếc, những giờ em hạnh phúc, những giờ em ngủ mơ?

Anh đang sung sướng viết thẳng cho em những bức thư thi vị và đắm nồng nhất mà không phải qua trung gian một người con gái nào khác. Ôi Châu, hồn anh đã ở trên môi em.

Thi Vũ

Đã phát hành toàn quốc :

NHỮNG TRẬN ĐÁNH LỊCH SỬ CỦA HITLER

Bản dịch của
NGƯỜI SÔNG KIÊN và LÊ THỊ DUYÊN

- Một tập tài liệu độc nhất vô nhị về Đệ Nhị Thế Chiến.
- Một cuộc sống li kì, một mối tình thơ mộng của một lãnh tụ bạo tàn nhất thế giới mà cũng đa tình nhất thế giới : ADOLF HITLER.

SÔNG KIÊN xuất bản.